

N:o 50.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 Maj 1885.
— — — — Andra Kammaren den 12 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående utredning af hvad som bör vara att till fast eller lös egendom hänföra.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 51).

Till Konungen.

»Vår lagstiftning saknar, såsom bekant, utförligare bestämmelser rörande skilnaden mellan fast och lös egendom — ett förhållande, som ofta ledt till stridiga tolkningar af hvad som är att till det ena eller andra slaget hänföra. I all synnerhet pläga svårigheter möta, då det ifrågakommer att afgöra hvad som vid industriella anläggningar bör räknas till fast egendom eller anses såsom löst gods. Ehuru det sätt, hvarpå denna fråga kan vinna lösning, måste utöfva ett ingalunda obetydligt inflytande på en förläggares rätt, är frågan dock af den omfattning, att dess besvarande icke lärer tillhöra den undantagslagstiftning, som har till föremål ordnandet af förhållandena mellan förläggare och förlagstagare, och komiterade lära för den skull i afseende derå böra inskränka sig till det uttalande, att, om genom noggranna och tydliga bestämmelser, införda å sin rätta plats i lagen, all tvekan i förenämnda ämne kunde förebyggas, sådant vore till synnerlig fördel, äfven

hvad angår förlagsinteckningar.» Så yttra sig de komiterade, hvilka, på Eders Kongl. Maj:ts nådiga uppdrag, den 6 Augusti 1881 afgåfvo förslag till förordning angående förlagsinteckning och i sammanhang dermed erforderliga författningar, och Riksdagen, hos hvilken vid innevarande riksmöte framställning i ämnet skett, instämmer i detta uttalande.

De förvecklingar, hvilka ofta uppstå och med nödvändighet måste framgå ur lagens nuvarande brist i afseende å noggranna bestämmelser om hvad som är att hänföra till fast eller lös egendom, tarfva lagstiftningens mellankomst för vinnande af ordning och säkerhet uti hit hörande förhållanden. Enligt hvad Riksdagen har sig bekant, hafva under senare årtiondena stora förluster drabbat så väl enskilda personer som kreditanstalter, samt en mängd af rättegångar uppstått och under längre tid fortgått till stort men för affärslivets sunda utveckling, äfvensom i förevarande hänseende mot hvarandra stridande domslut angående föremål af samma eller likartadt slag meddelats af den högsta dömande myndigheten, allt detta till följd deraf att lagen saknar erforderliga bestämmelser angående hvad som är att hänföra till fast eller lös egendom. Denna brist i lagen, som i mer eller mindre mån berör så väl alla egare af eller inteckningsgifvare uti fast egendom som ock förlagsgifvare och många affärsförhållanden, har jemväl framhållits ej mindre utaf ofvan åberopade komité, uti dess afgifna betänkande, än af fullmäktige i jernkontoret och åtskilliga fabriksföreningar i deras utlåtanden öfver nämnda förslag, hvarjemte lagkomitén och lagberedningen redan för längre tid tillbaka ansett frågan vara beaktansvärd. Särskilda föreskrifter om hvad som är att till fast egendom hänföra förekomma ock i den franska Code Civil, och dessa torde i Frankrike dels förekommit många tvister inför domstol i fråga härom, dels, der sådana tvister icke kunnat undvikas, i högst betydlig mån underlättat deras afgörande.

Man säger, att frågan bör afgöras af doktrinen. Riksdagen skulle häri instämma, derest frågan verkligen vore af beskaffenhet att kunna i särskilda fall af doktrinen med någon allmängiltighet och af doktrинens män med verklig samstämmighet lösas. Men Riksdagen tviflar härpå. För öfrigt kommer det, i rent praktiskt hänseende, härvid mindre an på, *hvad* som af lagen förklaras vara lös eller fast egendom, än derpå, att någorlunda fasta lagliga regler i detta hänseende verkligen tjena till efterrättelse.

Riksdagen får, på nu andragna skäl, hos Eders Kongl. Maj:t anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utreda hvad som bör vara

att till fast eller lös egendom hänföra samt för Riksdagen framlägga de förslag till tillägg i allmänna lagen, som deraf må föranledas.

Med undersåtlig vörndnad:

Stockholm den 12 Maj 1885.

N:o 51.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 Maj 1885.
— — — — Andra Kammaren den 12 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, med förslag till Lag angående lydelsen af judes edliga förpligtelse.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 51).

Till Konungen.

Den af Eders Kongl. Maj:t under den 30 Juni 1838 i nåder fastställda Ordning rörande hvad mosaiska trosbekännare hafva att hädanefter iakttaga, i afseende på utöfningen af deras religion och bestyret inom deras församling m. m. innehåller i 6 §, att vid »eds afläggande af mosaiska trosbekännare inför domstol eller annan embetsmyndighet följas samma edsformulärer, som i allmänhet äro fastställda, med den skilnad likväl, att mosaiske trosbekännare skola svära »vid Gud och Hans heliga lag», då öfrige svenske undersätare svära »vid Gud och Hans heliga evangelium»; och förordningen angående vittnesmål af mosaisk trosbekännare den 6 Februari 1849 innehåller, »att stadgandet i 17 kapitlet 7 § Rättes-